

РЕШЕНИЕ

№ 795

гр. София, 08.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **10944** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от М. Б., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 4844/23.9.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят иска отмяна на решението като постановено в нарушение на процесуалните правила – чл. 35 и чл. 36 АПК – при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства, въз основа на който е направен необоснован извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Не е кредитиран фактът, че е напуснал А. през 2017 г. – много преди на власт да дойдат талибаните /през м. август 2021 г./. Представителите на хазарската група, към която принадлежи, не са били обект на преследване преди това. Смисълът от предоставяне на убежище е преценката относно бъдещо преследване. Следва да се извърши преценка доколко степента на преследване от настоящото правителство спрямо хазарите шиити представлява риск за жалбоподателя.

Анализът на обстановката е непълен, не се сочат независими източници, а само изготвена от

ответника справка. Следва да се извърши не обща преценка на ситуацията в страната, а по отношение на хазарите шиити. Така цитира Ръководство за А. от м.04.2022 г. на Агенцията на ЕС в областта на убежището, което не е променяно. Актовете, на които лицата са изложени под този профил, са от такъв тежък характер, че биха се равнявали на преследване. В този смисъл е и представената от ответника справка. Позовава се на страх от преследване занапред.

В съдебно заседание е посочил, че и съпругата му е с висящ статут, като съгласно решение на СЕС всяка една жена, която търси закрила, следва да ѝ бъде предоставена, предвид политиката на талибаните спрямо жените.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е [дата на раждане] в [населено място], А., хазара, мюсюлманин шиит, женен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ; впоследствие е представил и копие на личен документ.

В интервю от 25.06.2025 г. за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е напуснал А. през 2017 г. и се установил със семейството си в И. до началото на 2025 г., когато властите го уведомили, че документите за пребиваване там вече не са валидни. Това е причината и големият му син да бъде изгонен от училище. През февруари 2025 г. е решил заедно със семейството си да заминат нелегално за Турция, за да не бъдат депортирани за А., където убиват шиити. Платил е на трафикант, който да ги преведе нелегално от И. до Германия, където живеят един от братята и една от сестрите му. За 4-5 дни прекосили Турция с фалшиви документи и през дупка в граничното телено заграждение на границата с България, я преминали, не по законоустановения начин.

В молбата си за международна закрила жалбоподателят твърди, че е роден в район Дастабарчи в [населено място], А., където живеят етнически хазари, таджики и узбеки. Учил е до четвърти клас и е работил като шивач, понякога – като шофьор. В [населено място] е сключил религиозен и граждански брак с Ф. Сафари, с която имат две деца, родени в И., а към датата на устните състезания очакваха трето.

Твърди, че преди да се ожени е работил като шофьор на адвокат в Парламента, с когото на два пъти е бил залавян от талибаните. Единият път се изплъзнал, но вторият път е бил свален от автомобила и отведен за разпит. Когато разбрали, че е шофьор, го ударили с приклад на пушка. На другия ден бил освободен. От нанесения му удар единият пръст на крака е бил изкривен. След случилото се решил да напусне страната. Твърди, че много загубили съпругите си, защото талибаните не позволяват на жените да работят и да получат образование. В А. много трудно се намира работа. Хората спрели да му носят платове, тъй като обеднели и носели старите си дрехи. Напуснал заради липса на пари и заради родителите си, които имали нужда от лечение. Не знае

какво би му се случило в А., защото бъдещето е неясно и може да бъде убит от талибаните. Иска закрила в България, която е европейска страна и няма значение религията и цвета на кожата. Ако не получи – ще замине за Германия.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език. При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия,

принадлежност към определена социална група.

Изложените твърдения, обосновани единствено поради това, че е напуснал заради необходимост от средства за лечение на неговите родители и поради липса на работа, дори и да се приемат за достоверни, не могат да обосноват извод за наличието на предпоставките по чл. 8, ал.1 ЗУБ, съобразно признаците по чл. 8, ал. 4 ЗУБ. Става дума за твърдения за проблеми от битов характер, основан на лични отношения, но не и за преследване поради етническа принадлежност, раса, религия, социална група.

По отношение на проблемите с властите твърди, че е имало налице само един инцидент и не може да се приеме, че този единичен инцидент се покрива от признаците на цитираните норми, дори и да се приеме за достоверен.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Видно от приложената по преписката справка от 4.07.2025 г., не може да се направи извод за безогледно и повсеместно насилие в А.. Би могло да се приеме, че има определени уязвими групи, но жалбоподателят не попада в нито една от тях. Съобщава се за погранични конфликти единствено с П., както и за бежански проблеми с гранични на А. страни, като са налице опити за депортиране от тези страни обратно в страната по произход. Действително се установява, че при идването на власт на талибаните е имало инциденти на бързи екзекуции, изтезания и задържания, но това е само по отношение на лице, свързани с бившето правителство. Същевременно се установява, че екзекуциите са инцидентни, спорадични, с относително нисък брой. Налице е тенденция към подобряване на обстановката, вкл. и спрямо бившите служители, именно по отношение на които са били преди това насочени тези репресии. Не се установява

жалбоподателят да е принадлежал към тези групи.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за това, че не следва да се цени представената справка. Тя е изготвена в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“.

Същевременно, съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно справката е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му.

В нея не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не се установява да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на

безогледното насилие за него. В т. 39 от тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 е прието следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

От обсъдените данни, както и ноторно известните такива на съда за ситуацията в А. може да се направи извод за значително подобрене на общественно-политическата обстановка.

Не са налице предпоставките за предоставяне на статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както е приел и административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната и личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 4844/23.9.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.